

POÈTIQUES DE TARDOR

Sabadell, 31 d'octubre - 1 de novembre de 2009

Papers de Versàlia

« *Papers de Versàlia* »
Plaquettes de Poesia

Marcel Ayats, Josep Gerona, Esteban Martínez,

Quilo Martínez, Josep Maria Ripoll

POÈTIQUES DE TARDOR

CONCHA GARCÍA
MÀRIUS SAMPERE
CHANTAL MAILLARD
MONTSERRAT ABELLÓ

Il·lustració de la portada i dibuixos: Natividad Ayala

Sabadell, 31d'octubre - 1 de novembre de 2009

Casa Taulé
Carrer de Sant Joan, 35 Sabadell - 08202

www.papersdeversalia.com

Després de vuit anys de treball en favor de la creació i difusió de la poesia, *Papers de Versàlia* organitza aquesta trobada a Sabadell amb l'objectiu que esdevingui un fet cultural rellevant que es pugui repetir anualment.

Hem volgut defugir el format estricte de festival o espectacle, sovint prou estèril més enllà de l'èxit de públic, i plantejar-nos unes jornades enfocades, a més del recital, al treball i a la reflexió, que deixaran més pòsit.

Per a l'estrena d'enguany hem triat quatre autors destacats, amb obra important i àmpliament reconeguda. Confiam que amb la participació de tots la poesia en sortirà reforçada.

Programa

DISSABTE 31 OCTUBRE a la Casa Taulé

9:30	Rebuda dels participants
9:45	Presentació
10-11	1 ^a sessió: Concha García
12-13	2 ^a sessió: Màrius Sampere
TARDA	
5- 6	3 ^a sessió: Chantal Maillard
7-8	4 ^a sessió: Montserrat Abelló

DIUMENGE 1 DE NOVEMBRE a l'Auditori del Vapor Badia

- 12 h. Recital de poemes dels autors
a càrrec de Rosa Renom i Jordi Boixaderas.
Intervencions musicals:
Montse Munill, flauta, i Rosa Navarro, violoncel.

CONCHA
GARCÍA

DOS POEMAS SOBRE LA POBREZA

I

Hay varios melocotones en su rama,
una longitud de cielo abarca
el sendero de árboles.
La niña hace en el suelo
un dibujo con hierba.
Si se replegasen las nubes, si hubiese
un poco de agua, si se inclinase
algún tronco. No lo parece.
Años más tarde. No, años no.
Fue al *caérsele*.

Concha García (La Rambla -Córdoba-, 1956) viu a Barcelona des de la infantesa. La seva poesia neix de la intuïció i creix i s'enforteix en el rigor de la paraula. La seva mirada va més enllà de la contemplació, indaga. Potser en això és hereva d'autors com Stevens o Ajmátova. I, encara que s'ha dit que el seu estil és directe i nu, està molt lluny de l'evidència expressiva. Entre els seus llibres de poemes podem assenyalar *Desdén* (1983), *Ya nada es rito* -I Premi de poesia Barcarola (1988)-, *Ayer y calles* -Premio Jaime Gil de Biedma (1994)-, *Cuántas llaves* (1998), *Ya nada es rito y otros poemas* (2003) y *Acontecimiento* (2008). També és autora de la novel.la *Mi amor.doc* (2002 i 2009).

Tots els poemes que reproduïm, excepte els dos últims (inèdits), són del llibre *Acontecimiento*.

II

Lo mismo es en una habitación.
Objetos marcan su ruta.
Habría que dejar que el sol la inundase.
Eso piensa. Eso no piensa.
Resol en las áreas vacías.
Coincidencia. Las mondas del fruto
y todo el ahínco que pone
para que no se dispersen
en el plato.

LARGO, EN EL EXTRAÑO DÍA

SIN DOLOR

Los primeros días
fueron un poco amargos, me refiero
a que la sensación se te ponía en la espalda
y se cumplía el designio.
Era un dolor como ajeno
un exceso de intimidad con ella,
un ir y venir de recuerdos que se tropezaban.
¿Cómo manifestarlo?
Si andabas apresurada, la calle no podía,
si por el rabillo del ojo
entraban las esquinas adorables
hechas de cemento, claro, también
de vidrios, y qué escaparates.
Una hermosa lata de atún del sur
la sonrisa de la mujer
del dibujo, oh, qué momento,
mi madre poniendo la mesa
había sacado del cesto cien gramos
de todo el porvenir que le quedaba.

RELATO

He oteado el porvenir y la sala,
también el solar donde me ubico.
No hay montañas, ni las deseo.
Qué insólito lugar para existir,
cuando alguien comienza a idealizar
es que ha perdido un broche.
Le llamo broche
a la inscripción en oro de una cumbre

UN RAYO DE SOMBRA

No parece haber esencia
en la manera de recogerse el pelo.
Los días libres
se alargan en domingos amontonados,
no hay reconocimiento certero,
ni tampoco hay pasos que dar,
ni ociosas comparaciones, no hay
vuelcos, ni la medida
triangular, ni la sacudida,
sólo la penosa tranquilidad, el simulacro,
en el expectante
domicilio.

ANTE LAS ADELFA

No sé si el juicio de nuestros contemporáneos
es lo que importa. Quizás sea mejor
situarse ante las adelfas,
un poco más adentro de la foto,
donde cuando niña
aprendió a ser relativa.
Es hermosa la visión desde ese ángulo.
Alguien la mira desde atrás, se adivina
una sombra. Días venideros no constan.

FUGA

Cuando ganó el objeto de su amor
en tropel todas las que fue entraron a un barco.
La rigidez del capitán quiso ordenarlas
pero la neurótica H. se puso a fumar
como si sus dedos descifrasen en el humo
el verdadero sentimiento de atemporalidad.
Así, floreció una ristra de ajos, cambió
la bombilla una mano desgajada,
la realidad se hizo invisible
y tomó mil aspectos que en el otro orden
se convirtieron en actos fallidos. Así
ver el mar, por ejemplo, todo marrón,
motivó que un olvido respecto a quién era
le hiciera mirar hacia un horizonte ladeado.
Y formó un hogar del deambuleo.

MONTEVIDEO I

También es cierto que verdaderamente
un autobús en hora punta es una *experiencia*
de ello se deduce que estamos preparadas
para permanecer en cualquier parte.
La ansiedad no es la noche,
es un *continuum*
hay que curarla,
deshacerse de ella.
Des-hacerse, qué bella propuesta.
El café se ha derramado.
Son cosas que pasan.
Pasa el río de lo acontecido
y se necesita estar presente
para saberlo. No tenía ganas de limpiarlo.
Así que no sé nada. Miro un mapa
que me sitúa en un lugar imaginario. Estoy
despierta. También exhausta. Veo
hombres luchando por un territorio,
cadáveres de hermosas mujeres,
niños arremolinados
en un estallido de violencia.
Miro un sur que no es
porque si me coloco en el espacio,
la ubicación es mera fantasía.
Campaña lineal y arrebolada.

MONTEVIDEO II

Ahora mismo estoy en Montevideo amando un hotel.
Es espacioso el dormitorio, hay una ventana que da al sudeste.
Soy la transfiguración de lo real. Amo la televisión
porque hablan con otro acento, dicen vos en vez de tu.
Me da igual lo que dicen. Los oigo palpar.
En la nevera no queda casi nada. Si no hago algo
no sé. No lo sabré. Mientras escribo, no llueve.
No estaré mucho tiempo fuera
ni me quedaré lo suficiente cuando vuelva.

(*Inéditos*)

MÀRIUS
SAMPERE

VA SER UNA NIT

Va ser una nit.
Anem-nos a morir, va dir la mare.
M'agafava fortament la mà.
Jo la seguia dòcil, ben unit
a l'amor i el ventre que em guiaven
a tornar a néixer del dolor de dona.

Caminàrem a l'atzar del vent
cap a la pedrera sinistra,
pels camps preliminars del suïcidi,
i ens exhortava a fer-ho
l'himne antic de les herbes humides.

Ella no deia res, bleixava fort.
A poc a poc la mà va amorosir-se
i no hi tenia ungles ni suor.
Va deturar-se, i en un lloc estrany
on la mort no hi era ni hi seria,
va besar-me el front; va demanar: perdona'm,
i desfent el camí de les estrelles
tornàrem cap a casa.

(*Llibre de les inauguracions*, 1986)

Màrius Sampere (Barcelona, 1928) és un autor de reconeixement tardà, considerat avui dia com un dels grans poetes catalans dels anys seixanta ençà. Classificat en principi amb l'etiqueta del "realisme històric" —a partir d'un primer llibre, *L'home i el límit*, premi Carles Riba 1963—, se'l va reivindicant a partir dels anys vuitanta com un poeta de poderosa veu profètica —en la línia de William Blake o de Walt Whitman, segons ha deixat escrit D. Sam Abrams—, permanentment enfrontat a l'amor, el dolor o la mort. És autor d'una vintena de llibres, entre els quals *Llibre de les inauguracions* (1984), *Demiúrgia* (1996), *Subllum* (2000), *Ens trobarem a fora* (2006) o *Altres presències* (2008).

FLORS AL GERRO DE LA TAULA

No sabrem mai qui era
que ens posà flors al gerro de la taula.
Com que la mà invisible
volia el nostre bé,
no ho sabrem mai.

Fou la llum de la tarda
qui descobrí l'escena,
i jo vaig dir-me: és màgia!
Però l'autor de totes les coses
—només era això—
s'havia fet molt petit en la persona
que ens estima en silenci.

I no ho sabrem mai.

(Oniris i el tret del caçador, 1987)

PARE, EL DOLOR

Pare, el dolor no calia,
ni les agulles punitives ni el xerric
de les dents en vida, ni la suor freda
ni el tumor, fosfòric, ni la nafra
que va estenenent-se com en un llac nocturn.

El que volies sentir dels nostres llavis,
t'ho hauríem dit millor sense sanglots;
la teva casa llunya
l'hauríem trobada, també, només pujant.

La llum de la finestra eterna
rera la qual llegeixes desvetllat, per esperar-nos,
el llibre dels nascuts,
era prou resplendent dalt del turó i la nit
perquè no ens desviéssim mai
i t'arribéssim al cercle magnànim del sopar
amb la puntualitat exacta de la mort. No, Pare,
el dolor no calia.

(Oniris i el tret del caçador, 1987)

COM M'AGRADA

Com m'agrada escriure en una llengua
que diuen que es mor.
Quina sensació de pau i alleujament
portar-la de baixada cap als aiguaneixos,
l'obaga, l'entreuix, la santa dona
de les primeres clarors.

S'obria el sexe i jo obria els ulls
i vaig llegir, per les parets sagnants,
això: parlaré!
I ara dic, ara que ho sé tot
de l'amor i dels lladres,
com més fonda la mort, més endins de la terra!

(La taula i les estrelles, 1992)

OFICI

Jo voldria escriure
els versos més amables i planers,
com ho saben fer els poetes nets de culpa,
evitant l'excessiu, la dissonància,
sense caure en el parany del mot pervers,
amb la minsa mesura de no comprometre
ànima ni nom. Com ells voldria escriure.

(Amb els dits prims i polits
sostenen la ploma de l'au infal·lible,
i no esgarrapen sinó que acaronen
la pell blanca del full; l'estremiment
de plaer serà el poema
que el món esperava).

Com ells voldria escriure, amb aquella fina
punta de tebior. Passaríem per alt
els detalls de l'asfíxia, l'amor dels carnisers,
el greix de les majúscules, la instintiva
certesa de l'home: moriré.
Només celebraríem
una certa bellesa, una certa penombra.

I després, desar el cor
al calaix de les eines ben greixades,
i esperar,
com els justos —que vingui—,
la immortalitat.

(Demiúrgia, 1996)

ENÈSIMA CANÇÓ DE BRESSOL

De nou la mateixa pregària: el pa, el pa i el pa!
Doneu-nos-el, Senyor. Pa blanc per als vius,
pa negre per als morts. I sal,
muntanyes!,
per a la conservació indefinida
de tots, bisbes, atletes, governants, la nostra família
i els amics. I pau,
una volada
baixa i perdurable, que no ens faltin coloms blancs i nets,
despenjats d'oliveres sota arcs iris,
als terrats i les places. I vi,
sobretot vi,
bocois!,
vi de la terra, d'aquell que ressuscita. I salut i feina
i amor, en un trèvol
just al test de casa, al racó del balcó
que dóna al mar i a Tu: i que no l'hàgim
mai de regar amb llàgrimes. T'ho demanem, Senyor,
t'ho demanem, Senyor, t'ho demanem, Senyor... Ja dorm.

(Demiúrgia, 1996)

KOAN

Em dic Màrius i vaig néixer, m'hi ajudaren
legions de dimonis, entre els quals hi havia
els meus pares, els darrers ancestres
i sens dubte els més bells. Encara me'ls estimo
i ells m'estimen a mi, em consta: bo i morts
m'aconsellen i animen. Tot això ho sé
perquè hauré de morir.

També a vosaltres
us cridaran
pel nom, un a un, i naixereu,
també us ajudaran
legions de dimonis, un dels quals seré jo.

(Demiúrgia, 1996)

MAI NO ARRIBARÀ LA FI DEL MÓN

Mai no arribarà la fi del món
si et recordo la veu
i sigui recordada
la meua veu després, i molt més tard
encara, la memòria fidel,
conjurant la tenebra i els enterraments,
arrenqui del silenci les imperceptibles
preguntes dels ulls cecs: on ets?, on ets?,
on ets?, i cap resposta
no s'alci de la terra
llevat d'una flor.

(*Les imminències*, 2002)

Nosaltres som un dia més,
el dia de la son. Ens hi vam adormir,
ara ens desperten els xiulets
del vent empresonat
en una juntura.

És l'amor, però l'amor no és
cap déu petit, és una copa plena
del vi dels absents. I jo en beuré
sense alè ni pietat: sóc la distància
entre la vora del vidre seduït
i el cel que s'hi aboca.

Qui era l'amor abans del temps?
Quan serà demà si cap amor no ho vol?
En quin indret va passar res, que no ho recordo?
Per unes gotes d'amor, tan sols
per aquesta causa minsa,
visc en la carn, m'hi perdo, em confonc
d'ulls blaus, estimo. I l'estimat
sóc jo, i de vegades tu.

(*Inèdit*)

CHANTAL
MAILLARD

SIN EMBARGO...

Sin embargo,
sin embargo,
sin embargo... No me
fío de mí. Nada es
permanente. Menos
lo es la palabra. Esto
tampoco,
esto tampoco,
esto tampoco. No me fío,
no te fíes de quien
dice, de quien
habla, de lo que se
dice, de lo que dices,
de lo que digo,
no me fíes,
no te fío.
La lucidez es una chispa, un
estado de conciencia
en las multiplicadas estancias
de la conciencia o que hacen
conciencia, las estancias
que se alargan, se prolongan, se
continúan, y así
se le llama conciencia
a aquella continuidad.
No me fío, no te
fíes de las estancias,
se estrechan,
se acortan,
se invaden,
desaparecen,
la lucidez es un instante
entre estancias,
ventanas en la mónada que
si permanece bajo
la luz del foco se hace estancia,
también ella, y sufre
las mismas convulsiones.
Sin embargo,

Chantal Maillard (Brussel·les, 1951) és nacionalitza espanyola als 17 anys. És una poeta més de presència que de "l'experiència". D'aquí la seva idea de "l'esdeveniment". La seva poesia es situa, receptiva, davant dels fets, que tan sols es manifesten realment com són, lluny del subjecte. La seva sòlida formació filosòfica explica —juntament, i com és lògic, amb trets del seu caràcter— una poesia intensa, en ocasions torbadora, i radical. Autora d'una llarga obra, que comprèn diferents gèneres, cal destacar-hi títols com *Semillas para un cuerpo* —Premio Leonor (1987)—, *La otra orilla* (1990), *Hainuwelle* —Premio Ricardo Molina (1990) i escrit conjuntament amb Jesús Aguado—, *Matar a Platón* —Premio Nacional de Poesía 2004— i *Hilos* (2007)—Premio Nacional de la Crítica 2008—.

sin embargo,
 sin embargo... lo
 que intuyo ahora
 se borrará mañana,
 luego,
 ahora,
 apenas se haga pensamiento,
 conciencia: estancia. Atrapamos
 la sensación que invade las entrañas,
 muy abajo,
 muy adentro,
 muy homogénea, la atrapamos
 y la hacemos eso: "sensación",
 la nombramos,
 la describimos... la perdemos. Ya
 no es ella, ya no es eso, ya no es.
 Aún está allí pero
 no es lo que digo,
 lo es apenas,
 no es lo que oís,
 no es eso, no
 os fiéis,
 no me fiés,
 no te fío.

De nuevo cae la tarde,
 mengua la luz.
 Los colores del otoño vienen del oeste,
 decía aquel poeta chino.
 El mundo está en mí.
 No me apartaré.
 Acojo todos los colores, el
 estío dentro de mi otoño,
 porque sé que no
 hay fin, que no habrá término.
 Todo comienza y termina en mí.
 Yo soy el infinito proyecto de mí misma
 por encima de mí
 me sobrevuelo.

(*Lógica borrosa*, 2002)

Para que algo acontezca no basta un accidente,
 No es suficiente un muerto,
 Ni dos, ni dos millones.
 Un acontecimiento es un olor que espera
 Que alguien lo respire,
 Una herida que aguarda encarnarse,
 El agua de un torrente
 Inundando los poros,
 Una mirada que cruza el aire
 Y encuentra a alguien que le hace señas
 Y en la seña, en ella, se reconoce.
 Uno puede negarse al acontecimiento
 Y convertir su historia en un simple resumen
 De lo ocurrido, pasos que no devienen cruce y se apagan en
 [vida, o se secan.

Uno puede negarse a saberse en el otro,
 Basta con acercarse a todo con un walkman
 Conectado a la carne,
 Enfundado el cerebro en aquella sustancia
 Impermeable que nos inmuniza,
 Basta con refugiarse en un desmayo a tiempo,
 En el deseo de amar, u ocultarse
 En la furia o el número de una cuenta bancaria.
 De hecho, lo más frecuente es
 Que llevemos cosida el alma a su forro
 Como los trajes nuevos sus bolsillos,
 Para evitar que se deformen
 Por el peso.

(*Matar a Platón*, 2004)

ESCRIBIR (fragmentos)

escribir
con palabras pequeñas
palabras cotidianas
palabras muy concretas
palabrasojo
palabras animales
palabrasbocadegato
ásperas por dentro y por fuera
suaves como “tal vez”
palabraslatigazo
como “demasiado” y “tarde”

escribir

para no mentir
para dejar de mentir
con palabras abstractas
para poder decir tan sólo lo que cuenta
decir que a las once
de la noche de hoy
mientras la luz caliente
el lado izquierdo de mi almohada
y la sábana verde se desdobra
en el espejo del armario
estoy en mí
en el lugar en que acostumbro
a encontrarme
en este aquí hecho de extraña
duración en lo mismo
repitiéndome
la carne dolorida
los huesos lastimados
los nervios, la piel
tirante, amoratada
el pelo encanecido
el grito sólo postergado
y hoy a las once
de la noche de hoy

mientras la luz caliente
el lado izquierdo de mi almohada

muere un niño
o dos o no sé cuántos
mueren y una anciana dice
sus últimas palabras
o no las dice y muere
y es otra la que habla
pero no habla, dice
apenas dice y muere
sin decir
apenas
nada
y algo se me atraganta
tal vez un alarido
largo como las once horas de esta noche
o tal vez la conciencia
que duerme encendida
como una lumbre la conciencia
de todos los que mueren
como una fogata
un espantoso incendio
que prende en las ventanas
de la ciudad y en el mar no se apaga
una conciencia absurda
una antorchahorizonte
la conciencia de todos los que saben
que se están acabando
en sus huesos de antorcha
hoy, mañana, siempre

escribir
todas las muertes son mi muerte
mi grito es el de todos
y no hay consentimiento
escribir
¿para consentir?
¡escribir para rebelarse!
no hay lugar para plegarias

no hay lugar para el sosiego
el ajuste de las almas
se hace en rebeldía

Estamos solas
y nos pertenecemos.
En nosotras está el poder
Somos un pueblo de almas
en rebeldía
¡Despertad!
Lo que escribo aquí
se traza en el aire
el dolor es la senda
el dolor es el medio
por el dolor la fuerza
que combate el dolor
y lo transforma
por el dolor deshago
mi dolor en lo ajeno
y el ajeno en el mío

escribir

para des-esperar
por todos los que están
por todos
los que fueron
los desaparecidos
escribir para cuidar
sus des

apariciones
para alimentarlas
para que no se enturbien
no tan pronto
no tan siempre
pronto

(En *Matar a Platón*, 2004)

UNO

Uno.
Porque hay más.
Más están fuera.
Fuera de la habitación.
Fuera de las demás habitaciones.
Fuera de la casa.
La casa es demasiado grande.
Se extienden cuando duermo.
Porque también hay muchas.
Últimamente están deterioradas.
Húmedas. Ciegas.
Depende de los días.
Depende de las nubes.
También de las imágenes.
Sobre todo, depende de los hilos.

Partir es dar pasos fuera.
Fuera de la habitación.
De la mente, no:
no hay. Hay hilo.
Partir es dar pasos
fuera de la habitación con el hilo.
El mismo hilo.

A veces se rompe
el hilo. Porque es endeble,
o porque la otra habitación
está oscura. Sin
querer, tiramos de él y se rompe.
Entonces queda el silencio.

Pero no hay silencio.
No mientras se dice.
No lo hay. Hay hilo,
otro hilo.
La palabra silencio dentro.
Dentro de uno -¿uno?

(*Hilos*, 2007)

EL CANSANCIO

El cansancio. De nuevo, el cansancio. El esfuerzo por sobrevivir. Reiterado.

Observar las nubes.
Dentro.
Barrer.
Dentro.

Elegir quedar.

Toda nube
lleva una trayectoria. Asumir
la trayectoria. Imposible
barrer todo siempre. Está el
cansancio.

Aunque también el de
las trayectorias. De ver pasar las nubes.
También ese cansancio.

Entonces,
por un momento, ahora.
Sin voluntad. Y casi está bien.
Hasta pensar el estar bien y convertirlo
en nube. En trayectoria.

(Hilos, 2007)

EL GOZO

Como un intruso, el gozo, dentro, muy dentro, más abajo
de la angustia o el justo reparto de las culpas,
contradiendo la conciencia que insiste en rebeldías
y hace recuento de los méritos,
contradiendo el no que estalla, maduro entre los labios
y la razón que lo juzga blasfemia.

Inconfesable gozo que emerge en el dolor
como un aleteo en un campo de escarcha
y, ajeno al eros, libre de ansias y de anhelos,
en su inocencia dice recordar los primeros albos de la dicha.

Liviano como un ave, arcano y mineral como la piedra,
alzando, como un río a sus barcas, el aluvión de voces que lo niegan,
así, el gozo, bendiciendo a quien de él se defiende. Así,

el gozo.

(Inédito)

MONTSERRAT
ABELLÓ

DE QUAN ENÇÀ ESPERO?

De quan ençà espero?
on fou el començament?
la pedra era llisa,
res no torbava el seu son.

S'obren portes
a tenebres inhòspites,
llisca l'aigua
per les fondes
cavernes del son.
Inquiet, es dreça el somni.
Per on navega? On?

Sura dins la fosca
l'ala tènue
d'una paraula en camí.
Sobre un blau infinit
es bressa indefens,
el desig.
Romp el silenci
la veu que crida:
Sóc jo.

(*Vida Diària*, 1963)

Montserrat Abelló (Tarragona, 1918), antiga alumna de Carles Riba, es va exiliar a França, Anglaterra i Xile, i s'ha significat per les seves tasques com a traductora de poetes anglosaxones, lluitadora feminista o activista cultural. Distingida amb la Creu de Sant Jordi el 1998 o el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 2008, la seva poesia, iniciada a l'edat de quaranta-cinc anys, es recull en bona part a *Al cor de les paraules (Poesia 1963-2002)* i es completa amb volums com *Memòria de tu i de mi* (2006) o *El fred íntim del silenci* (2009). D'un cert accent social en una primera etapa, evoluciona cap a un intimisme posterior, sempre amb una "pulsió d'afirmació de la vida"—en paraules de Lluïsa Julià—, revestida d'una aparent, i enganyosa, senzillesa.

SÓC COM UNA OMBRA

Sóc com una ombra
perduda en la nit.
Estimo el raig de sol,
l'oreig del mar,
la riulla fresca,
el dolç somriure,
la mà forta.

Aquesta tarda d'estiu,
plena de llums
rosades, blaves, verdes,
massa crues.
Però caldrà que em posi,
com cada tarda,
a repassar la roba,
ficar les mans dins l'aigua bruta,
i destriar entranyes innocents.
Cosir botons,
empènyer la planxa.

Només de tard en tard,
puc agafar la ploma.
Em dolc del pit
i de l'esquena,
però diré que aquesta tarda
és rosa i blava,
única, molt tendra,
inoblidable.
Perquè l'he viscuda
i és meva.

I això que estic cansada!

(*Vida Diària*, 1963)

AL MEU VOLTANT NOMÉS SILENCI

Al meu voltant només silenci:
sola, distant com un ocell que plana
en una tarda oberta.

Però la terra munta, se m'acosta.
Escolteu el seu plany contingut,
mireu quanta injustícia!

Som sords i cecs.
I ara la quietud em puny
i em dol tant de silenci.

(*Vida Diària*, 1963)

LES PARAULES

Les paraules
se m'entortolliguen
a les mans. Em costa
de despendre-me'n.
Se m'amoroseixen
entre els dits, i
es tornen dolces.
Hi servo la tebior
de moltes mans, de
cossos, la tremolor
de llavis entreoberts
i el tacte de la pell,
espessa de desig,
suavitat
de parpelles closes,
trèmules
damunt d'ulls que endevino
plens de guspies.

Sóc amb vosaltres
a través de la pell
d'aquest cos que estimo.

(Paraules no dites, 1981)

NO MITIGA LA PURESA DEL CAPVESPRE

No mitiga la pureza del capvespre
ni el blau fosforescent del mar,
ni els camps d'un verd tan tendre,
el desig de comunicar-me.
I m'aboco amatent a
escoltar els uns i els altres.

Però la meua veritat
em retorna
al mateix lloc de solitud.
I submergida hi visc;
tot recordant llunyans moments,
aquells que passen, fugaços,
davant els ulls
—com si el vent se'ls endugués—
però, aviat, cremen, i s'endinsen
fins a fer-se sang i obra nostra.

(El blat del temps, 1986)

ESTIMO ELS TEUS ULLS

Estimo els teus ulls,
les teves mans, la teva boca,
els teus cabells, els teus
llavis molsuts i càlids.

Els narcisos grocs
dins un gerro blau,
allargat, damunt la taula,
em miren erts i gentils,
elegants, indiferents a
la passió desbordada
del meu viure.

A l'insistent reclam
de la meva mà que escriu.

(Dins l'esfera del temps, 1998)

SET

Set,
això sí que sé el que és,
com la sentia
en aquell carrer on —dreta
davant d'una porta— em deien
“no se sap res”.

I aquell anar i venir,
com sempre,
però amb aquella set !

Set, insaciable,
d'aigua.
Set que corsecava, la boca
espessa
un dia rere l'altre.

Quantes vegades vaig sentir
aquelles paraules que
en sospesar-les
em semblàvem buides.

La set
me la imaginava d'aigua.

I ara sí que puc dir que
aquesta altra set
tan fonda que clama
també ho és, d'aigua.

(Dins l'esfera del temps, 1998)

I APRENC A DIR QUE NO

Aprenc a dir que No
Amollo en la nit
la veu amarga o
la veu esperançada

Aprenc a dir que No

Que ja no és temps de plorar
ni de lamentar-se, ni tampoc
el de cercar excuses fàcils.

I aprenc a dir que No

(Dins l'esfera del temps, 1998)

SERÀ POTSER NOMÉS

Serà potser només
en el darrer moment
en què tanquis
els ulls per sempre

que et serà donat
conèixer aquest únic
secret per força
tan senzill

com quan
al bat del sol
es desclou
una flor.

(El fred íntim del silenci, 2008)

La realització d'aquestes jornades ha estat possible gràcies a:

Fundació
BancSabadell

Gremi de Llibreters de Sabadell
Llibreria Tècnica, Llar del llibre, Llibreria Paes.

Aquest quadern s'ha acabat d'imprimir a Sabadell el dia 20 d'octubre de 2009, a l'obrador de Grafmar, amb un tiratge de 100 exemplars.

